

fagligt kompetent undervisning, som er ganske, ganske anderledes end det, man oftest ser i folkeskolen, og også ganske anderledes end det, de fleste forestiller sig ved den rummelige folkeskole.

Principielt synes vi fra radikal side, at det er en rigtig tanke at sørge for, at folkeskolen er så rummelig som overhovedet muligt, men det må aldrig være på bekostning af, at børnene kan få det relevante uddannelses tilbud. Det gælder jo for så vidt både børn og voksne, men især for børnene kommer det til at være en stor omvæltning i forhold til tingenes tilstand, sådan som den er i dag.

Kommunerne får ifølge forslaget det fulde ansvar for visitation og finansiering og desuden drifts-, myndigheds- og finansieringsansvar for hele specialundervisningen, og det betyder, at kommunerne har et drifts-, myndigheds- og finansieringsansvar for hele folkeskolens virksomhed.

Den tillid, som vi i dag har hørt udtrykt fra regeringspartierne ordførere, synes at stå i larvende kontrast til det fravær af tillid, man generelt har til folkeskolens virksomhed, som jo ellers i øvrigt synes at skulle omgærdes med regler og tilsyn og prøver og forpligtelser af en ganske anden karakter end det, vi ser i forslaget her i dag.

Det, der er det særlige og grundlæggende problem, er, at lovforslaget ikke danner nogen konkret ramme om den forsyningssikkerhed, som regionerne har ansvaret for at stille til rådighed. Regionerne får jo ansvaret for at drive og sikre forsyningssikkerheden samt forpligtelsen til fortsat at udvikle de tilbud, som regionerne har ansvaret for, som er højt specialiserede landsdels- og landsdækkende.

Her er det ikke nok at sige, at det må henvises til forhandlinger, for det er en central opgave at sørge for, at der en grundlæggende finansiering, som sørger for, at det er en realitet, at man kan forestille sig, hvordan det kommer til at se ud for de børn, som har brug for de her tilbud. I øjeblikket hænger det fuldstændig som et spørgsmål i den tynde luft, hvordan det kommer til at se ud, når overgangen finder sted.

Kl. 19.15

Hvis man ser på lovforslaget, så er der til administration i regionerne 2 mio. kr., til specialundervisning under hospitalsophold 30 mio. kr., i alt 32 mio. kr. tilbage i forhold til det budget på knap 2 mia. kr., som amterne havde før til at varetage opgaven.

Det siger noget om den kolossale volumen, der har været, i forhold til det man forestiller sig, og det siger noget om, at det her er et økonomisk eksperiment af dimensioner, som man nok ville betakke sig for, hvis man var forældre til et af de børn, som er involveret i det.

Derfor må det være et helt naturligt krav fra Folketingets side, før lovforslaget her bliver vedtaget, at man får fuld økonomisk oplysning om, hvordan regionerne skal være i stand til at leve op til det ansvar, som de får ifølge loven, ikke for regionernes skyld, ikke for institutionernes skyld, men for de børns skyld, hvis uddannelse er helt afhængig af, at de specielle tilbud faktisk er til rådighed.

Hvis man ser på specialundervisning for voksne, så har man præcis den samme problemstilling. Igen har regionerne ikke noget at have deres forpligtelser i. Generelt må man sige, at det jo plejer at være sådan, at den, der har evnerne, også får pligten. Her får regionerne pligten, men evnen, økonomien, organisering af administrationen har de ikke skyggen af. Det er den alvorligste anke, og det er den dybe anke over det her.

Det andet er, at set fra borgerens synsvinkel er det jo selvfølgelig meget godt, at der er en dør, der går indad, men hvis det, man møder bag denne dør, ikke er en kvalificeret stillingtagen, en rådgivning og en vejledning i den situation, man står i, så tror jeg hellere, man havde kørt lidt længere for at finde den rigtige dør at gå ind ad.

Derfor vender vi tilbage til spørgsmålet om borgernes adgang til at få en anden vurdering, til at få en second opinion, som nogle vist kalder det, for det er jo bare ikke godt nok, at al rådgivning skal gå gennem den sagsbehandler, der også er den, der er økonomisk ansvarlig over for det enkelte barn. Jeg forstår ikke helt, hvorfor det er særligt for specialundervisningsområdet, når man mener, at man kan give borgerne adgang til VISO, når det kommer til socialområdet. For en lang række af de her børn vil der både være sociale og undervisningsmæssige problemstillinger, og jeg tror, det vil virke helt paradoksalt på forældrene, at hvis det er specialundervisning, så kan de ikke være i kontakt med VISO, men hvis det er et socialt spørgsmål, så kan de godt være i kontakt med VISO.

Med hensyn til organiseringen af VISO og finansieringen af det er det med stor undren, vi kan se, at staten kan køre VISO på specialundervisningsområdet for 15 mio. kr. Jeg synes, det er